

[Carsten Raft.]

ikke tanke fremme om, at man vil bringe det ud af verden. Hvorfor skulle man også gøre det? Der bliver ikke alene tale om højere takster ude i den omegn, jeg taler om; Københavns kommune får også tilsvaret, som det hedder, afløst erhvervsskat fra omegnskommunerne, som er med til at betale underskuddet i København, fra de folk, som nu skal til at betale dyrere, for at de andre kan køre billigere. Noget sådant kan gå en overgang, men man kan ikke forlange, at det i længden skal føles rimeligt, at en stor del af befolkningen skal leve under omkostninger, som de offentlige myndigheder har pålagt dem.

Jeg advarer imod, at man forhøjer omkostningerne for stærkt i omegnen. Jeg kan for en gangs skyld slutte mig til den kommunistiske ordfører, der sagde, at mange, hvis transporten bliver for dyr, sikkert vil gå over til automobil eller knallert. Det er utvivlsomt rigtigt, at samfundsudviklingen, den økonomiske udvikling, har medført, at mange mennesker, hvis statsbanetaksterne bliver for store og for urimelige, vil se at få fat på en lille vogn. Men hvordan skal man klare de problemer, der vil opstå, når vognene styrter ind ad de indfaldsveje, som ikke engang kan holde til den færdsel, der allerede er? På den måde kommer der nye udgifter, og man forøger antallet af ulykker på grund af en trafikpolitik, som hverken økonomisk, socialt eller folkeligt er berettiget eller forsvarlig.

Jeg anerkender de rationaliseringsforanstaltninger, statsbanerne har indledt. Jeg kan godt se, at den nye generaldirektør har vilje til at komme så godt igennem som vel muligt; men man bliver nødt til at erkende, at det ikke er teknisk rationalisering alene, det drejer sig om. Her er simpelt hen tale om et system, som tiden er løbet fra. Det er et spørgsmål, om dette system med de tyndt trafikerede baner overhovedet lader sig opretholde. Vejene er ved at erobre trafikken, automobilerne har erobret den, og man må hellere gøre pinen kort og se at få de tyndt trafikerede baner afløst hurtigst muligt.

Det kunne synes betænkeligt, at en københavnsk omegnsmand som jeg forlanger sidelinjer nedlagt i større stil; men efter den tilslutning, der er givet mig af de andre

partiers ordførere, tør jeg nok sige, det er sidelinjernes store skæbnedag her i folketinget, for det, vi har hørt her fra talerstolen, har været udtryk for et massivt ønske om hurtigt at komme i gang med opgivelse af sidelinjerne og om hurtigt at få den rigtige økonomi frem; jeg tror derfor, det er nødvendigt at komme i gang med behandlingen af disse ting. Jeg har hørt af et medlem af det høje ting, at et sted i Jylland, inden for et forholdsvis centralt område, konkurrerer statsbanetog, statsbanerutebiler og statsbanefragtbiler på samme strækning. Det kan da ikke være rimeligt. Man kan da ikke forlange, at de folk herovre, som skal betale den historie, skal synes, der er mening i det.

Jeg behøver ikke at lægge op til det store udspil i dag, for det er gjort af de andre ærede ordførere. Jeg glæder mig voldsomt til at komme med i udvalget på det grundlag, som er blevet angivet. Jeg er ganske sikker på, at vort standpunkt er rigtigt; vi må have taget fat på de ting, og hvorfor skulle man ikke kunne gøre det i udvalget? Det ærede medlem hr. Holmberg foreslog en kommission, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) mente, det skulle være et udvalg, idet det ville være hurtigere. Det er jeg enig med det ærede medlem i, men hvorfor skulle det ikke kunne gøres i et folketingsudvalg? Man kan da ikke tro, at statsbanerne ikke skulle have deres tal parat. Man kan da ikke tro, at statsbanerne ikke skulle kunne sige ganske klart, så klart som man overhovedet kan det, at så og så meget koster det, og at nedlæggelse af de og de ruter vil betyde så og så store beløb. De oplysninger kan man få i folketingsudvalget, og når det nu er skæbnedag, lad os så komme i gang med tingene!

Når man protesterer så stærkt fra de egne, der i virkeligheden får vanskelighederne, så fremfører jeg kun min kompliment og min tak for den ganske klare og faste linje, der er lagt, og jeg kan forsikre mine kammerater i denne sag om, at vi skal nok følge med.

Ophævelse af sidelinjerne er utvivlsomt den eneste vej frem. Det er min erfaring efter samtaler med teknikere og sagkyndige på dette område, at det er dér, vanskeligheden ligger. Jeg kan ikke nævne navne, men jeg kender ansete sagkyndige, som